

Adobe Premiere

۱۲

واحد کار دوازدهم مبانی ویدئوی دیجیتال

اهداف رفتاری:

در پایان این فصل از هنرجو انتظار می‌رود که بتواند:

۱. تفاوت ویدیوی آنالوگ و دیجیتال را توضیح دهد؛
۲. مفاهیم نرخ فریم و قدرت وضوح را بیان کرده و تأثیرات آن بر کیفیت نمایش یک فیلم را توضیح دهد؛
۳. حجم یک فایل ویدیویی دیجیتال را با توجه به مشخصات داده شده محاسبه نماید؛
۴. روش‌های فشرده‌سازی ویدیوی دیجیتال را بیان نماید؛
۵. انواع استانداردهای رنگ در پخش ویدیویی را با ذکر ویژگی‌های آنها توضیح دهد؛
۶. مفهوم نسبت تصویری فریم فیلم و انواع آن را بیان کند؛
۷. کاربردهای مختلف کارت ویدیویی در کامپیوتر و انواع آن را با ذکر مشخصات توضیح دهد؛
۸. انواع کابل‌های ورودی و خروجی تصویر را بیان کرده و ویژگی‌های آن‌ها را بیان نماید.

مقدمه:

در بخش قبل با صدا و نحوه ویرایش آن در نرم‌افزار Audition آشنا شدید در این قسمت به بررسی فیلم، تاریخچه پیدایش آن، مفاهیم پایه در ویدیوی دیجیتال و در ادامه به اصول کاربردی تدوین و نحوه تدوین فیلم توسط نرم‌افزار Premiere خواهیم پرداخت.

۱-۱۲ فیلم و نحوه پیدایش آن

فیلم را می‌توان در حقیقت از نمایش تعدادی تصویر مجزا در یک ثانیه به صورت متحرک و پیوسته مشاهده نمود. در فیلم، اگر چه تصویر مورد نظر به صورت جداگانه نمایش داده می‌شود، ولی سیاهی بین هر دو تصویر به دلیل مدت زمان کم و اثر نور تصویر قبلی، حس بینایی را فریب داده و آن را به صورت پیوسته و متحرک قابل نمایش می‌کند. مقدار نوری که معمولاً از پرده نمایش به چشم بیننده وارد می‌شود یک دهم ثانیه است که بر این اساس، در زمان سینمای صامت در هر ثانیه ۱۶ فریم را از جلوی دستگاه نمایش فیلم عبور می‌دادند و بتدریج با ظهور و پیدایش سینمای ناطق تعداد فریم‌ها به ۲۴ افزایش یافت.

امروزه اندازه‌های مختلفی از فیلم‌های نگاتیو در بازار هست که می‌توان به فیلم‌های ۸ میلی‌متری استاندارد و سوپر، ۱۶ میلی‌متری، ۳۵ میلی‌متری و ۷۰ میلی‌متری اشاره کرد.

با پیشرفت علم الکترونیک و ظهور تلویزیون‌های رنگی در جهان، متخصصان این علم، تکنولوژی جدیدی را برای ضبط صدا و تصویر روی نوار مغناطیسی ایجاد کردند که منجر به پیدایش نخستین دستگاه ویدیو در سال ۱۹۵۵ میلادی توسط شرکت امپکس شد. نوارهای ویدیوی ساخته شده ۵ سانتی متر پهنا داشت و به همین دلیل به نوارهای ویدیوی ۲ اینچ مشهور شدند. از سال ۱۹۷۰ میلادی به بعد شرکت‌های مختلف صوتی و تصویری دنیا مانند سونی، ویدیوکاست‌های یوماتیک و پس از آن بتاماکس نیم اینچ را تولید کردند. (شکل ۱-۱۲)

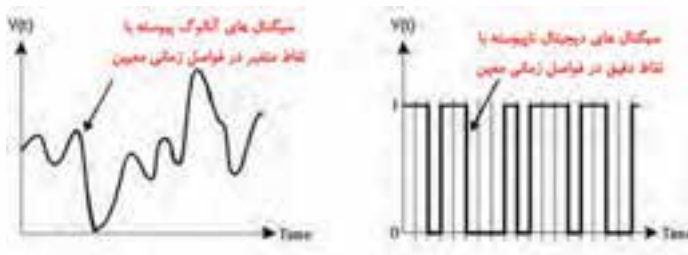
شکل ۱-۱۲- کاست های ویدیوی Beta و Vhs

دو سال بعد، شرکت ماتسوشیتا نوارهای VHS را با پهنا و ضخامت بیشتر نوار و دور تندتر به هنگام ضبط و پخش نسبت به نوارهای قبلی ایجاد کردند که امروزه نیز هنوز از آنها به‌طور فراوان استفاده می‌شود. بدین لحاظ در این بخش ما به بررسی این نوارها و تکنولوژی جدیدی مانند DV و کاربرد آنها خواهیم پرداخت. پس از تکنولوژی دوربین‌های آنالوگ، به دلیل افت کیفیت بسیار زیادی که نوارهای آنها در هنگام کپی ایجاد می‌کردند، بتدریج شرکت‌های بزرگ تجهیزات فیلمبرداری به فکر تکنولوژی‌های جدید تری مانند DV افتادند که نحوه ذخیره‌سازی و انتقال فیلم‌ها بدون افت کیفیت انجام گیرد. این امر منجر به تولید نسل جدیدی از دوربین‌ها و نوارهای فیلم شد، که از مهم‌ترین آنها می‌توان به نوارهای Mini Dv اشاره کرد. این نوارها دارای پهنای ۶/۳۵ میلی‌متر بوده که ۱/۱۲ اندازه فیلم‌های VHS است و ظرفیت ضبط ۹۰ دقیقه فیلم در مد LP با وضوح ۵۰۰ خط را دارد.

در ادامه به دلیل اهمیتی که ویدیوی دیجیتال نسبت به آنالوگ دارد، بیشتر شما را با تکنولوژی دوربین‌های دیجیتال و مزیت‌های آن نسبت به آنالوگ آشنا خواهیم کرد.

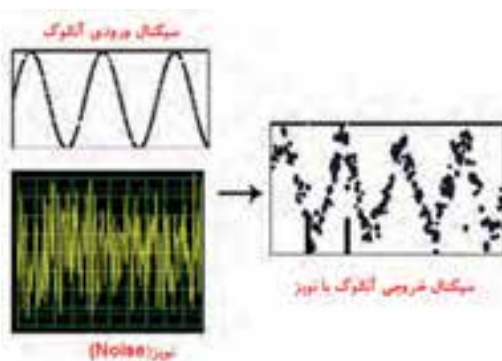
۲-۱۲ آشنایی با ویدیوی آنالوگ و دیجیتال

همانطور که می‌دانید سیگنال‌های ویدیویی آنالوگ امواج پیوسته‌ای هستند که مقادیر آنها به‌طور مرتب در حال تغییر است. در سیگنال‌های آنالوگ در هر لحظه زمانی مقدار سیگنال می‌تواند بین یک مقدار حداقل و حداکثر تغییر نماید. در مقابل سیگنال‌های دیجیتال، به دلیل ناپیوسته بودن و به علت اینکه سیگنال‌های آنها به‌صورت نقاط دقیقی در فواصل زمانی معینی انتقال می‌یابند (مقدار حداقل آنها صفر و حداکثر آنها یک) یک رشته از صفر و یک‌ها را تشکیل می‌دهند که این امر می‌تواند در نقل و انتقال بدون افت کیفیت آنها نقش بسیار مهمی را ایفا کند. (شکل ۲-۱۲)

شکل ۲-۱۲ - مقایسه سیگنال‌های آنالوگ و دیجیتال

حال که به‌طور کلی با تفاوت سیگنال‌های آنالوگ و دیجیتال آشنا شدید؛ به این نکته نیز توجه داشته باشید که وقتی نویز (noise) سیگنال‌های آنالوگ را تحت تأثیر قرار می‌دهد، قابل فیلتر شدن نبوده و نمی‌توان نویزهایی را که در هنگام انتقال ایجاد شده‌اند، جداسازی نمود؛ به همین دلیل با هر بار انتقال، این نویزها افزایش یافته و بتدریج سیگنال‌های آنالوگ را از بین می‌برد؛ در مقابل، در سیگنال‌های دیجیتال چون یک رشته صفر و یک به‌صورت دودویی انتقال می‌یابند، براحتی با تجهیزات الکترونیکی قابل تشخیص بوده و می‌توانند مانع از انتقال نویز گردند. (شکل ۳-۱۲)

شکل ۳-۱۲ - سیگنال‌های آنالوگ و تأثیر اغتشاش بر آنها

باید بدانید که بر این اساس، دوربین‌های فیلمبرداری را نیز می‌توان به دو دسته‌ی آنالوگ و دیجیتال تقسیم‌بندی کرد که در این میان، دوربین‌های آنالوگ قدیمی مانند VHS, SVHS و Hi-8 سیگنال‌های ویدیویی آنالوگ را به صورت یک طول موج پیوسته روی نوار ذخیره می‌کنند. مهم‌ترین محدودیت این گونه نوارها در آن است که کوچکترین ناپیوستگی در سیگنال‌ها می‌تواند باعث افت کیفیت تصویر شود و به همین دلیل است که در این گونه نوارها ضبط‌های متوالی از روی نسخه اصلی باعث کاهش تدریجی وضوح تصویر در نسخه‌های کپی می‌شود. (شکل ۴-۱۲)

شکل ۴-۱۲ دوربین فیلمبرداری آنالوگ VHS

در مقابل دوربین‌های دیجیتال برای تبدیل روشنایی و رنگ دریافتی به سیگنال‌های دیجیتال از یک یا چند تراشه 'Ccd' استفاده می‌کنند که این امر باعث می‌شود اطلاعات روی نوار به صورت صفر و یک ذخیره شود. ذخیره اطلاعات روی نوار به صورت باینری ویژگی‌ها و مزایای زیادی را در مقایسه به فیلم‌های آنالوگ در بر خواهد داشت که از جمله آنها می‌توان به شفافیت تصویر، صدای واضح‌تر و دقت بالا در ضبط تصاویر اشاره کرد. (شکل ۵-۱۲)

شکل ۵-۱۲ - دوربین تصویر برداری DV

1- charged coupled device

علاوه بر این‌ها به دلیل اینکه در هنگام ضبط روی نوارهای DV^۱ از فرمت یکسان و مشابه کامپیوتر استفاده می‌کنیم، هیچ‌گونه تبدیل هنگام انتقال فیلم به کامپیوتر صورت نمی‌گیرد. بنابراین نسخه منتقل شده با نسخه اصلی هیچ تفاوتی نداشته و هیچ‌گونه افت کیفیتی بوجود نخواهد آمد. ضمن اینکه برای انتقال آنها به کامپیوتر نیز، نیازی به کارت ویدئو نمی‌باشد.

۳-۱۲ مفاهیم اولیه در ویدیوی دیجیتال

همانطور که در قسمت‌های قبل به آن اشاره کردیم، فیلم را می‌توان مجموعه‌ای از فریم‌های تصویری مجزا دانست که به‌صورت پیوسته و با سرعتی مطلوب یک نمایش متحرک را برای ما فراهم می‌کند. نکته قابل توجه این است که اگر حرکت فریم‌های تصویری از جلوی چشم ما با سرعت مناسبی صورت گیرد، عملاً ناپیوستگی بین تصاویر از بین رفته و حرکتی نرم و هموار پدید می‌آید که این موضوع، اساس نمایش فیلم و ویدئو را تشکیل می‌دهد.

به تعداد تصویری که در هر ثانیه به نمایش در می‌آید نرخ فریم^۲ می‌گویند. نرخ فریم برای فیلم‌های سینمایی ۲۴ فریم در ثانیه و برای فیلم‌های ویدیویی حدود ۳۰ فریم در ثانیه است. البته توجه داشته باشید که نرخ فریم فیلم‌های ویدیویی، به استاندارد پخش ویدیویی و تلویزیونی آن کشور نیز بستگی دارد که در قسمت‌های بعد در مورد این استانداردها نیز صحبت خواهیم کرد.

یکی دیگر از مهم‌ترین عواملی که در کیفیت نمایش تصاویر نقش بسزایی را ایفا می‌کند، قدرت وضوح^۳ است که در حقیقت، مقدار اطلاعات هر فریم با تعداد پیکسل‌هایی که به‌صورت افقی و عمودی روی صفحه به نمایش در می‌آید، از مهم‌ترین عواملی است که میزان کیفیت تصویر را تعیین می‌کند؛ به عنوان مثال، در قدرت وضوح ۷۶۸×۵۷۶ تعداد پیکسل‌های افقی ۷۶۸ و تعداد پیکسل‌های عمودی ۵۷۶ است.

سه عامل نرخ فریم و قدرت وضوح و سیستم رنگی تصویر در کیفیت نمایش یک فیلم مؤثر هستند این سه عامل در میزان فضای لازم برای ذخیره اطلاعات در ویدیوی دیجیتال نیز نقش اصلی را برعهده دارند. در این قسمت شما را با نحوه‌ی محاسبه فضای مورد نیاز برای یک فیلم فشرده نشده روی دیسک سخت، آشنا می‌کنیم.

از آنجایی که برای ذخیره هر فریم از یک فایل ویدیویی به‌صورت فشرده نشده می‌توان تعداد پیکسل‌های افقی را در عمودی ضرب نمود و از طرفی در سیستم رنگی RGB، (شکل ۶-۱۲) اطلاعات رنگی هر پیکسل ۳ بایت فضا اشغال می‌کند.

برای محاسبه دقیق فضای مورد نیاز به منظور ذخیره یک دقیقه از فیلم در سیستم RGB روی دیسک سخت، می‌توان فرمول زیر را به کار برد:

$$۶۰ \times \text{نرخ فریم در یک ثانیه} \times ۳ \times \text{تعداد پیکسل‌های عمودی} \times \text{تعداد پیکسل‌های افقی} = \text{فضای مورد نیاز}$$

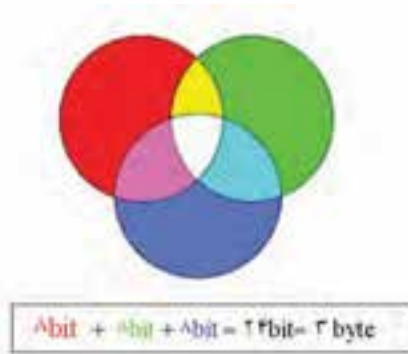
به عنوان مثال، برای ذخیره یک دقیقه از فیلمی با نرخ کادر ۲۵ فریم بر ثانیه و اندازه فریم ۷۲۰ در ۵۷۶ پیکسل به حدود ۱/۹ گیگابایت فضا نیاز می‌باشد.

$$۷۲۰ \times ۵۷۶ \times ۳ \times ۲۵ \times ۶۰ = ۱۸۶۶۲۴۰۰۰۰ = ۱/۹ \text{ گیگابایت}$$

1- Digital video

2- Frame Rate

3- Resolution

شکل ۶-۱۲- سیستم رنگ RGB و میزان فضای اشغال شده توسط هر رنگ

۴-۱۲ روش‌های فشرده‌سازی ویدیویی دیجیتال

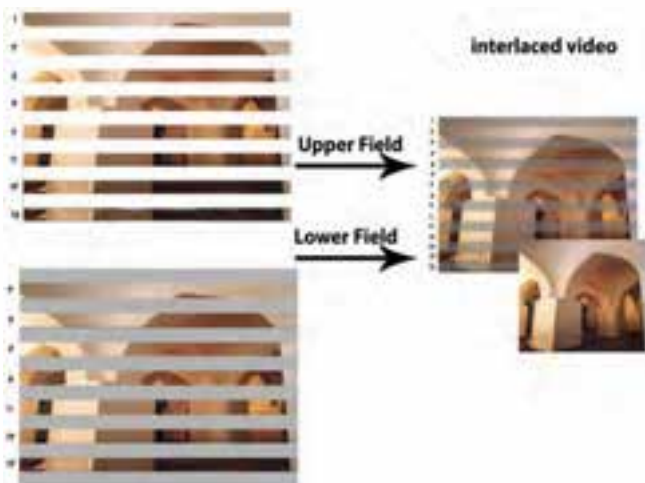
برای غلبه بر حجم بالای فایل‌های ویدیویی به روش‌های مختلفی آنها را فشرده‌سازی می‌کنیم که یکی از این روش‌ها استفاده از Codec^۱ به صورت سخت‌افزاری و نرم‌افزاری است. در زمینه سخت‌افزاری، Codec‌ها در کارت‌های ویدیویی و دوربین‌های فیلم‌برداری دیجیتال این عمل را انجام می‌دهند و در فشرده‌سازی نرم‌افزاری نیز فایل مورد نظر به فرمت‌های دیگر ویدیویی تبدیل می‌شود که میزان فشرده‌سازی به نوع فایل ویدیویی بستگی خواهد داشت؛ به عنوان مثال، فرمت DV حجم فایل را می‌تواند تا یک پنجم حجم اولیه کاهش دهد.

توجه داشته باشید که در روش‌های فشرده‌سازی نرم‌افزاری فایل ویدیویی، علاوه بر داده‌های ویدیویی، داده‌های صوتی و اطلاعات مربوط به کنترل دستگاه نیز منتقل می‌شود. هر چند که در این حالت صدای موجود در فایل ویدیویی فشرده نمی‌شود.

۵-۱۲ تصاویر ویدیویی پیوسته و ناپیوسته

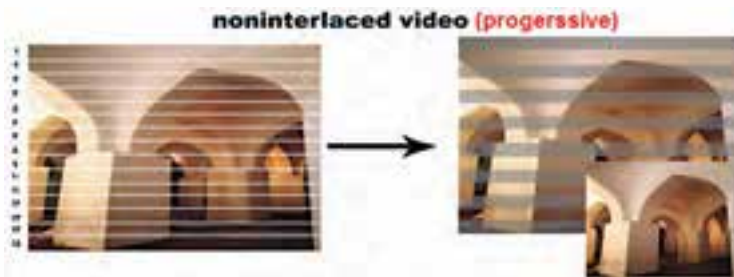
به طور کلی یک تصویر در صفحه تلویزیون یا مانیتور شامل یکسری خطوط افقی (Line of Resolution) است به طوری که در تلویزیون‌های معمولی یا غیر دیجیتال تصاویر ویدیویی را به صورت پیوسته نمایش می‌دهند. منظور از پیوسته بودن این است که یک پرتو الکترون با برخورد به لایه فسفری لامپ تصویر، نوری را ساطع می‌کند که ما می‌توانیم آنرا مشاهده کنیم. حرکت الکترون برای اینکه خطوط تلویزیون را تا پایین صفحه طی کند به گو نه‌ای است که در مرحله اول خطوط صفحه تلویزیون به صورت یک در میان طی می‌گردد و در مرحله دوم همین عمل برای خطوط باقیمانده انجام می‌شود. (شکل ۷-۱۲) به همین دلیل است که سیگنال‌های تلویزیونی پیوسته را شامل دو دسته میدان بالا^۲ و پایین^۳ می‌دانند. به طوری که اگر تلویزیونی بخواهد ۳۰ فریم را در یک ثانیه نمایش دهد عملاً ۶۰ میدان را به نمایش در خواهد آورد. به این سیستم اسکن صفحه، به اصطلاح اسکن شانه‌ای (Interlace) نیز گفته می‌شود.

1- compressor – Decompressor
2- Upper field
3- Lowe field

شکل ۱۲-۷ جاروب صفحه در سیستم ویدیویی پیوسته

در مقابل مانیتورها از سیگنال‌های ویدیویی ناپیوسته استفاده می‌نمایند بدین ترتیب که الکترون‌ها به سرعت به پشت صفحه نمایش پرتاب شده و پس از برخورد با لایه فسفری، نوری از آنها منعکس شده و به چشم ما می‌رسد. شعاع الکترونی ایجاد شده، نقطه‌های صفحه نمایش را از چپ به راست و از بالا به پایین جاروب می‌کند. (شکل ۸-۱۲) در این روش هر کادر به‌طور کامل و در یک زمان نمایش داده می‌شود. به این سیستم اسکن صفحه، به اصطلاح اسکن متوالی (Progressive) گفته می‌شود.

شکل ۱۲-۸ جاروب صفحه در سیستم ویدیویی ناپیوسته

در مانیتورهای رنگی این امر با سه تفنگ الکترونی انجام می‌گیرد که سه رنگ اصلی را نمایش می‌دهند. اگرچه در هر لحظه شعاع الکترونی تنها به یک نقطه می‌تابد اما چون سرعت جاروب کردن شعاع الکترونی زیاد است همه نقطه‌های تصویر روشن به نظر می‌رسند.

۱۲-۶ نسبت تصویری (Aspect Ratio)

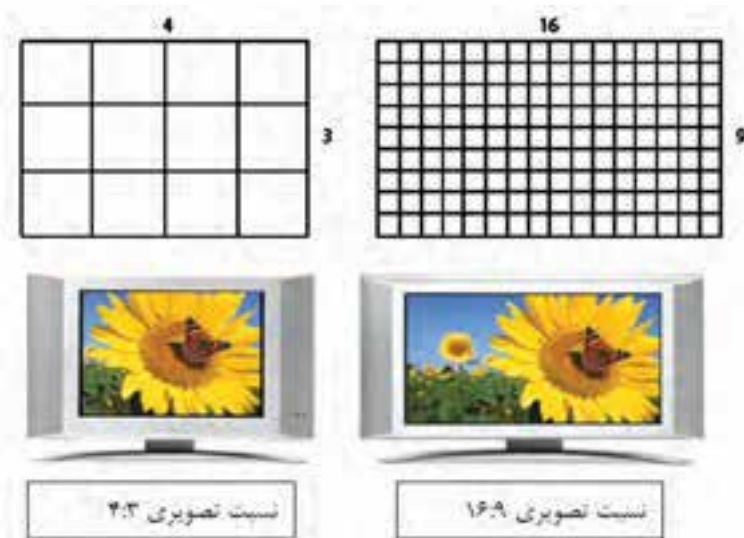
علاوه بر استانداردهای رنگ که در پخش تلویزیونی به آن اشاره کردیم، نسبت تصویری نیز از عواملی است که می‌تواند در نمایش تلویزیونی تصاویر مؤثر واقع شود. به‌طور کلی به نسبت پهنا به ارتفاع یک فریم یا

تصویر به اصطلاح Aspect ratio (ASR) گفته می‌شود. هر تصویر دارای دو ASR (یکی مربوط به فریم تصویر و نوع دوم مربوط به پیکسل‌های تشکیل دهنده یک فریم) است. دوربین‌ها و ویدیوهای مختلف برای ضبط و پخش از ASR های متفاوت استفاده می‌کنند. در ASR مربوط به تصاویر دو استاندارد ۴:۳ و ۱۶:۹ وجود دارد. به عنوان مثال Dv Ntse دارای نسبت تصویری ۴:۳ و فریم‌های نوع Wide Screen آن دارای نسبت تصویری ۱۶:۹ است. (جدول ۱-۱۲)

جدول ۲-۱۲ - نسبت‌های تصویری

در تلویزیون‌های معمولی استفاده می‌شود که در این حالت ۴ واحد برای پهنا و سه واحد برای ارتفاع در نظر گرفته می‌شود. از تقسیم ۴ بر ۳ عدد ۱,۳۳ اینچ برای هر یک اینچ ارتفاع فریم به دست می‌آید که به همین دلیل، به آن نسبت تصویری ۱,۳۳:۱ نیز گفته می‌شود.	نسبت ۴:۳ یا (۱/۳۳)
برای پخش فیلم‌های سینمایی و تلویزیون‌های عریض یا Wide که به اصطلاح به آنها HDTV می‌گویند برای بعضی از نمونه‌های DVD استفاده می‌شود.	نسبت ۱۶:۹ یا (۱/۷۷)

در شکل ۱۰-۱۲ یک تصویر در دو نسبت تصویری متفاوت نمایش داده شده است.

شکل ۱۰-۱۲ - مقایسه نسبت تصویرهای متفاوت

وقتی یک کلیپ به داخل پروژه‌ای با نسبت تصویری متفاوت وارد می‌شود، یکی از دو روش زیر برای تصحیح ASR انجام خواهد گرفت؛ به عنوان مثال وقتی یک فریم تصویری با نسبت ۱۶:۹ را به ۴:۳ منتقل

می کنید یکی از دو روش زیر انجام می شود.

۱. روش **Letter Boxing**: در این روش، ابتدا تمام پهنای یک تصویر ۹:۱۶ در فریم ۳:۴ قرار می گیرد و در نتیجه، حاصل آن یک نوار سیاه در بالا و پایین تصویر خواهد بود. (شکل ۱۱-۱۲ - بخش د)
۲. روش **Pan&Scan**: در این روش، یک فریم ۹:۱۶ تمام ارتفاع یک فریم ۳:۴ را پر می کند؛ اما از آنجایی که این فریم ها عریض تر از فریم های ۳:۴ هستند، بخشی از پهنای آنها نیز در این حالت حذف خواهد شد. (شکل ۱۱-۱۲ - بخش ج)

الف

ب

ج

د

شکل ۱۱-۱۲ - الف - تصویر ۹:۱۶ با سیستم NTSE

- ب- یک دستگاه پخش DVD فرمت نمایشی ۹:۱۶ Wide Screen روی تلویزیونی با همین نسبت.
- ج- نمایش یک تصویر با نسبت ۹:۱۶ در یک تلویزیون ۳:۴ که با روش Pan&Scan بخش هایی از تصویر برش خورده و حذف شده است.
- د- نمایش یک تصویر با نسبت ۹:۱۶ در یک تلویزیون ۳:۴ که با روش letter boxing در بالا و پایین تصویر یک نوار سیاه رنگ نمایان شده است.

۷-۱۲ انواع استانداردهای رنگ در پخش ویدئویی و تلویزیونی

معمولاً دوربین ها، تلویزیون ها و ویدیو هایی که در یک کشور خاص مورد استفاده قرار می گیرند با استاندارد آن منطقه سازگار بوده و از یک نرخ فریم (Frame Rate) و قدرت وضوح (Resolution) خاصی تبعیت می کنند؛ ولی زمانی که شما می خواهید یک ویدیو را برای پخش بین المللی در کشورهای خاصی آماده کنید، لازم است با استانداردهای پخش تلویزیونی آنها آشنایی کاملی داشته باشید تا خروجی ویدئویی شما در هنگام

پخش با افت کیفیت تصویر مواجه نگردد.
به‌طور کلی امروزه در دنیا سه نوع استاندارد در پخش تلویزیونی وجود دارد که شامل Secam, Pal, NTSC است و هر یک از آنها دارای نرخ فریم و قدرت وضوح خاصی برای نمایش هستند. در جدول ۱-۱۲ به‌صورت مختصر با ویژگی این استانداردها آشنا می‌شویم:

انواع سیستم	توضیح
سیستم NTSC	این سیستم پخش تلویزیونی، بیشتر در کشورهایمانند آمریکا، کانادا، ژاپن، کره و مکزیک مورد استفاده قرار می‌گیرد و از ویژگی‌های آن می‌توان به خط تفکیک ۵۲۵ (Line Of Resolution) و نرخ فریم (Frame Rate) ۲۹/۹۷ فریم در ثانیه اشاره کرد؛ در ضمن موج حامل صوت (Sound Carrier) این سیستم ۴,۵ مگاهرتز است.
سیستم Pal	اصطلاح Pal به معنای تغییر فاز خطی است که از این سیستم در کشورهای استرالیا، چین و بیشتر کشورهای اروپای غربی و آمریکای جنوبی استفاده می‌شود. خط تفکیک این سیستم ۶۲۵ خط و Frame Rate آن ۲۵ فریم در ثانیه می‌باشد؛ در ضمن موج حامل صوت (Sound Carrier) این سیستم بین ۴,۵ تا ۶,۵ مگاهرتز می‌باشد که با توجه به نوع Pal متفاوت خواهد بود.
سیستم Secam	این سیستم، مشابه سیستم Pal دارای خط تفکیک ۶۲۵ است، ضمن اینکه دارای یک کانال جداگانه برای اطلاعات رنگ است. این سیستم دارای نرخ فریم ۲۵ بوده و بیشتر از این سیستم در کشورهای فرانسه، قسمت‌هایی از خاورمیانه و کشورهای آفریقایی استفاده می‌شود؛ در ضمن موج حامل صوت (Sound Carrier) این سیستم بین ۵,۵ تا ۶,۵ مگاهرتز می‌باشد که با توجه به نوع Secam متفاوت خواهد بود.

جدول ۱-۱۲- استانداردهای رنگ در پخش تلویزیونی

هر چند هنوز هم این سیستم‌های پخش تلویزیونی در بسیاری از کشورهای دنیا مورد استفاده قرار می‌گیرند، ولی بتدریج این سیستم‌ها در حال حذف شدن بوده و حرکت به سمت تلویزیون‌های با قدرت تفکیک بالا یا HDTV آغاز شده و هم‌اکنون شاهد تولد و به‌کارگیری این سیستم‌ها می‌باشیم.
نکته: در حال حاضر سیستم تلویزیونی ایران pal می‌باشد.

HDTV

HDTV (High Definition Television) به معنی تلویزیون با کیفیت بالا می‌باشد. سه مورد تفاوت اساسی بین HDTV و آنچه به‌نام تلویزیون استاندارد مشهور است (یعنی NTSC, PAL, SECAM) وجود دارد. این سه مورد عبارتند از:

- افزایش تفکیک پذیری (resolution) تصویر؛
- استفاده از نسبت تصویر عریض ۱۶:۹ به عنوان استاندارد؛
- توانایی پشتیبانی از صدای چند کاناله مانند دالبی دیجیتال.

مهم‌ترین ویژگی HDTV و موردی که این نام از آن گرفته شده، تفکیک پذیری بالای آن است. سیستم پخش HDTV دارای دو فرمت است: 720p و 1080i؛ این اعداد تعداد پیکسل‌ها در ارتفاع را نشان می‌دهند و حروف نیز نشان دهنده‌ی نوع سیستم اسکن تصویر هستند. (شکل ۹-۱۲)

برای دریافت برنامه‌های HDTV به یک تلویزیون با تیونر HDTV مانند تلویزیون‌های پلاسما و LCD یا یک گیرنده‌ی HDTV که بتواند کانال‌های HDTV ارسال زمینی یا کابلی یا ماهواره‌ای مثل Dish Network HDTV را دریافت کند، نیاز دارید؛ همچنین باید در منطقه‌ای زندگی کنید که کانال‌های HDTV توسط کابل یا ماهواره پخش شوند.

شکل ۹-۱۲ مقایسه‌ی کادری‌های DV با HDTV

۸-۱۲ کارت‌های ویدیویی و کاربرد آنها

دوربین‌های فیلم‌برداری موجود در بازار را می‌توان به دو دسته دوربین‌های آنالوگ و دیجیتال تقسیم بندی کرد. در مورد دوربین‌های دیجیتال، به دلیل اینکه تصاویر ضبط شده آنها مستقیماً به فرمت دیجیتال تبدیل می‌شود و این فرمت همان فرمتی است که کامپیوتر مورد استفاده قرار می‌دهد، لذا هیچ مشکلی برای انتقال آنها به کامپیوتر وجود نداشته و می‌توان آنها را مستقیماً به سیستم انتقال داد. برای انتقال تصاویر به کامپیوتر در مورد دوربین‌های آنالوگ نیاز به یک قطعه سخت‌افزاری به نام کارت ویدیو است که قادر است با دریافت ویدیوی آنالوگ آنها را به دیجیتال تبدیل نماید.

نکته: تنها وظیفه کارت‌های ویدیو، ذخیره‌ی ویدیوی آنالوگ به صورت دیجیتال نیست، بلکه این کارت‌ها می‌توانند علاوه بر دریافت ویدیوی آنالوگ، در هنگام ذخیره عمل فشرده‌سازی را نیز روی آن انجام دهند که در این میان، روش فشرده‌سازی در کارت‌های ویدیوی مختلف متفاوت است؛ به طوری که فرمت استاندارد که قبلاً کارت‌های ویدیو برای فشرده‌سازی استفاده می‌کردند Mjpeg نام داشت؛ ولی امروزه در کارت‌های ویدیوی جدید فرمت‌هایی مانند Mpeg، DV نیز تولید می‌شود؛ ضمن اینکه از انواع فرمت‌های Mpeg می‌توان به Mpeg-1، Mpeg-2 اشاره کرد.

قبل از اینکه به بررسی انواع کارت‌های ویدیویی بپردازیم، لازم است بدانید که در هنگام اضافه کردن

جلوه‌های ویژه به یک فیلم نیاز به انجام محاسبات بسیار پیچیده برای اعمال جلوه و تنظیم نور و رنگ تصویر است که به این فرآیند Rendering گفته می‌شود؛ بر این اساس، در کارت‌های ویدیویی پردازنده‌های ویژه‌ای قرار داده‌اند که سرعت عملیات Render صدا و تصویر را سرعت بخشیده و عملیات مونتاژ دیجیتال و تهیه خروجی را با سرعت بالایی به انجام می‌رساند؛ لذا یکی دیگر از مهم‌ترین وظایف کارت‌های ویدیویی، انجام عملیات پردازشی خاص در هنگام Render و افکت‌ها و جلوه‌های ویژه به کار رفته در فیلم‌ها است که این عمل می‌تواند پارامتر زمان را در حین انجام عملیات تدوین کاهش داده و خروجی را در مدت زمان کمتری ایجاد نماید. (شکل ۱۲-۱۲)

شکل ۱۲-۱۲- نمونه‌هایی از کارت‌های ویدیویی با ورودی و خروجی

بر اساس عمل Render کردن، کارت‌های ویدیویی را می‌توان به دو دسته اصلی زیر تقسیم‌بندی نمود:

۱. کارت‌های ویدیویی Real Time Editing هستند که قادرند بلافاصله و به‌صورت همزمان افکت‌ها و جلوه‌های ویژه‌ی به کار رفته در فیلم را رندر کرده و نمایش دهند.
۲. کارت‌های معمولی هستند که بر خلاف نوع قبلی، پس از اتمام انجام عملیات و چیدن کلیپ‌ها، افکت‌ها و جلوه‌های ویژه، قادر به 'Render کردن فرآیند انجام شده و تولید خروجی نهایی هستند و امکان پیش نمایش افکت‌ها و جلوه‌های ویژه را در هنگام ویرایش فراهم نمی‌نمایند.

از نکات بسیار مهمی که در مورد کارت‌های ویدیویی مختلف اعم از Real Time یا معمولی باید مورد توجه قرارگیرد، نوع ورودی و خروجی آنها می‌باشد. در کارت‌های ویدیویی معمولاً از انواع ورودی و خروجی آنالوگ و دیجیتال استفاده شده است؛ بنابراین، در هنگام ذخیره‌ی یک ویدیو و انتقال آن به کامپیوتر، باید از یک نوع کارت ویدیویی استفاده کرد که بتواند ورودی و خروجی‌های متناسب با ویدیو یا دوربین مورد نظر را پشتیبانی کند.

۹-۱۲ کابل‌ها و ورودی - خروجی‌های تصویر

به‌طور کلی در هنگام انتقال تصاویر به کامپیوتر یا برعکس (به‌عنوان مثال فیلم)، از عوامل بسیار مهمی که می‌تواند در کاهش کیفیت مؤثر باشد، کابل‌ها و رابط‌های انتقال اطلاعات است به همین دلیل، آشنایی با نوع و ویژگی مربوط به آنها می‌تواند در خرید کابل مناسب، انتقال و ذخیره‌ی فیلم، بسیار مؤثر باشد. با این توضیح، کابل‌های ویدیویی مورد استفاده در ویدیوها، دوربین‌ها و کارت‌های ویدیویی را می‌توان به چهار دسته اصلی زیر تقسیم نمود که عبارتند از:

1. Render

۱. **کابل‌های COMPOSITE**: این کابل‌ها رایج‌ترین رابط‌های صوتی و تصویری برای ارسال و دریافت ویدیو و صدای آنالوگ می‌باشند. در این سری از رابط‌ها سه کابل وجود دارد که کابل زرد رنگ یک رابط ویدیویی و کابل‌های قرمز و سفید رابط‌های صدا می‌باشند، کابل سفید رنگ در سیستم صدای استریو به کانال چپ و کابل قرمز رنگ نیز معمولاً به کانال راست متصل می‌شود.
۲. **کابل‌های S**: که شامل کابل سوزنی S-Video یا S-VHS است و از آنها برای انتقال صدا و تصاویر استفاده می‌شود، این کابل‌ها دارای دو سیم جداگانه برای رنگ و روشنایی هستند؛ لذا کیفیت تصاویر منتقل شده توسط آنها در مقایسه با نوع قبلی بسیار بالاتر است. از مهمترین نوع کابل‌های S-Video می‌توان به نوع ۴ پین و ۷ پین آن اشاره کرد. (شکل ۱۲-۱۲)

شکل ۱۲-۱۳- کابل S-VIDEO

۳. **کابل‌های Component**: یکی از مهم‌ترین نوع کابل‌های آنالوگ هستند که فاقد کمترین افت کیفیت بوده و در ساختمان آنها از سه کابل جداگانه R, G و B استفاده شده است؛ لذا به دلیل کیفیت بالای تصاویر منتقل شده توسط آنها، از این کابل (شکل ۱۲-۱۴) برای پخش‌های تلویزیونی و رادیویی استفاده می‌شود.

شکل ۱۲-۱۴- کابل COMPONENT

۴. **کابل‌های DV**: که به آنها I-Link یا Firewire نیز گفته می‌شود. از این کابل‌ها برای اتصال دوربین‌های تصویربرداری DV به پورت IEEE1394 کامپیوتر استفاده می‌شود. (شکل ۱۲-۱۵) این کابل‌ها قادر به انتقال تصاویر به صورت ورودی و خروجی و همچنین صدا به صورت استریو، کد زمانی و اطلاعات مربوط به کنترل دستگاه نیز هستند؛ ضمن اینکه افت کیفیت در این کابل‌ها صفر است.

شکل ۱۵-۱۲-کابل DV

۵. **کابل HDMI:** اولین بار در سال ۲۰۰۳ میلادی واسط چند رسانه‌ای HD (High Definition) Multimedia Interface تحت عنوان HDMI مطرح شد و پس از گذشت چندین سال ما امروزه شاهد پشتیبانی وسیع شرکت‌ها و سازمان‌ها برای استفاده و استاندارد سازی آن هستیم. HDMI را می‌توان نسل جدید کابل‌های صدا و تصویر نامید که با استفاده از آن می‌توان بسادگی تصاویر HD و چندین کانال صدا را روی یک کابل انتقال داد.

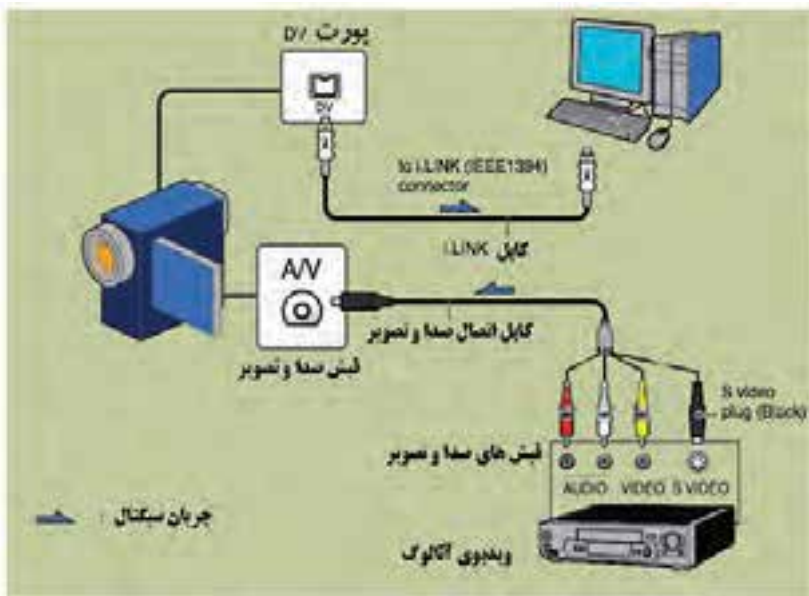
شکل ۱۶-۱۲-کابل HdmI

این کابل می‌تواند حجم بالایی از اطلاعات دیجیتال را بین دو منبع منتقل نماید. کابل‌های HDMI در ویرایش جدید خود تا 10Gbps پهنای باند را ارائه می‌دهد؛ به طوری که این کابل می‌تواند علاوه بر یک سیگنال ویدیو HD، هشت کانال صدای ۲۴ بیت فشرده نشده با کیفیت بالا را انتقال دهد، ضمن اینکه هنگام انتقال، هیچ تبدیلی (تبدیل آنالوگ به دیجیتال و برعکس) یا هیچ فشرده‌سازی که باعث افت یا تاثیر منفی روی سیگنال باشد، انجام نمی‌پذیرد و تمامی اینها فقط روی یک کابل ارسال می‌شود.

نکته: به ورودی و خروجی‌های دو سر یک کابل که باعث اتصال آن به دستگاه مورد نظر می‌شود به اصطلاح Connector یا اتصال دهنده گفته می‌شود.

۱۰-۱۲ نحوه‌ی اتصال یک سیستم چند رسانه‌ای صوتی و تصویری

همانطور که در تصویر مشاهده می‌کنید در یک طرف تصویر، یک سیستم چندرسانه‌ای وجود دارد که در این سیستم نحوه ارتباط مستقیم دوربین به کامپیوتر از طریق یک کابل DV نمایش داده شده و در طرف دیگر تصویر نحوه ارتباط دوربین با یک ویدیوی آنالوگ نشان داده شده است.

شکل ۱۲-۱۷- اتصال یک سیستم چند رسانه‌ای صدا و تصویر

۱۱-۱۲ اصول کاربردی و مفهیم پایه تدوین

اگرچه تدوین مرحله‌ی بعد از اتمام فیلمبرداری است که نماها براساس خط داستانی فیلمنامه کنار هم چیده می‌شوند. اما اندازه‌ی زمانی نما، نقطه‌ی برش و ضرب آهنگ فیلم بر اساس اصول و قواعدی صورت می‌گیرد که لازم است هر تدوینگر حرفه‌ای با این اصول و مفهیم پایه آشنا باشد. در ادامه به بررسی این مفهیم و کاربرد آنها در یک تدوین می‌پردازیم.

۱-۱۱-۱۲ تدوین (Editing)

آخرین مرحله تولید فیلم است که در آن فیلم، شکل نهایی خود را پیدا می‌کند. این مرحله شامل: گزینش نماها و اندازه آنها، ردیف کردن نماها، صحنه‌ها و سکانس‌ها، مخلوط کردن تمام صداها و تعیین میزان بلندی آنها و در نهایت، در هم آمیختن و همگام کردن صدای نهایی با تصویر است.

۲-۱۱-۱۲ اهمیت تدوین

تدوین می‌تواند با تداوم و پیوستگی در یک موضوع، تاکید بر روی عناصر متفاوت و پراکنده و تغییر ریتم نمایش فیلم، تاثیرات متفاوتی را به بینندگان و تماشاگران منتقل کرده و احساسات آنان را به سمت مورد نظر فیلم هدایت نماید.

۳-۱۱-۱۲ تدوینگر (Editor)

یکی از عوامل تولید فیلم است که مسؤولیت انتخاب، شکل دهی و مرتب سازی نماها و ترکیب آنها با یکدیگر را طبق فیلمنامه بر عهده داشته و مسؤول سرهم کردن فیلم به صورت نهایی آن است. وظیفه‌ی تدوینگر، اتصال پایان یک نما به آغاز نمای دیگر است، که برای این منظور از روش‌های متفاوتی استفاده می‌کند:

۱. **برش (Cut):** روش عبور ناگهانی و فوری از صحنه‌ای به صحنه دیگر که به صورتی غیر محسوس انجام می‌شود و از آن برای نشان دادن تغییر زمانی و مکانی نشان دادن دو رخداد که به صورت موازی و همزمان در حال وقوع هستند، استفاده می‌شود. از این روش به طور معمول در تدوین فیلم‌های خبری، آموزشی، مستند و سینمایی استفاده می‌شود؛ به طوری که تدوین این گونه فیلم‌ها عموماً cut به cut است.

۲. **حل کردن (Dissolve):** عبور تدریجی از یک تصویر به تصویر دیگر، به طوری که تصویر نخست در تصویر دوم بتدریج حل می‌شود. Dissolve نیز نشان دهنده‌ی تغییر محل یا زمان است؛ ضمن اینکه وابستگی قوی میان دو عنصر تصویری را نشان می‌دهد.

۳. **محو تدریجی (Fade Out):** که به وسیله‌ی آن، پایان نما بتدریج محو می‌شود تا تصویر کاملاً سیاه شود. از این جلوه انتقالی بیشتر در اتمام یک صحنه یا در اتمام یک فیلم همزمان با محو تدریجی صدا استفاده می‌شود.

۴. **ظهور تدریجی (Fade-in):** مانند محو تدریجی است با این تفاوت که در این جلوه‌ی انتقالی و بلافاصله بعد از آن، نمای بعدی بتدریج ظاهر می‌شود. از این روش به طور معمول در شروع یک سکانس یا یک فیلم استفاده می‌شود.

۵. **جاروب کردن (wipe):** در این روش، یک تصویر جانشین تصویر دیگر می‌شود؛ به طوری که تصویر دوم به صورت اسلایدی تصویر قبلی را پوشانده و به اصطلاح آن را جاروب می‌کند.

۶. **zoom به داخل (zoom in):** تغییر تدریجی زاویه بسته به باز است، به طوری که سوژه به سمت دوربین یا دید دوربین در حال نزدیک شدن است. از این جلوه انتقالی برای تأکید بر بخش خاصی از تصویر استفاده می‌شود.

۷. **zoom به عقب (zoom out):** تغییر تدریجی زاویه باز به بسته است؛ به طوری که سوژه از دوربین یا دید دوربین در حال دور شدن است. از این گذار برای نشان دادن موقعیت ارتباطی بین سوژه و محیط استفاده می‌شود.

۸. **میان صحنه (cut a way):** از این برش برای تأکید یا قطع صحنه‌های یکنواخت و خسته کننده یا برای نشان دادن جهش در گذشت زمان استفاده می‌شود؛ به عنوان مثال دو نمای باز از یک مسابقه فوتبال و در بین این دو نما نشان دادن یک نما از تماشاگران یا تابلوی امتیاز ورزشگاه، یک میان صحنه به حساب می‌آید.

۱۲-۱۲ پلان و سکانس

اصولاً به یک برداشت از یک صحنه پلان گفته می‌شود، و از به هم چسبیدن چند پلان سکانس به وجود می‌آید. در حقیقت، هر cut در مونتاژ (یا در صحنه) تشکیل دهنده‌ی پلان می‌باشد و هر چه تعداد پلانها در یک

سکانس بیشتر باشد، ریتم تند را به وجود آورده و هر چه کمتر باشد، ریتم آرام تری را ایجاد خواهد کرد؛ پس پلان زیر مجموعه سکانس است؛ به عنوان مثال، در یک سکانس که می‌خواهیم به جزئیات توجه شود، از ریتم آرام و کند استفاده می‌کنیم.

۱۳-۱۲ آشنایی با انواع نماها

● نما، شات، پلان (Shot)

نما، کوچک‌ترین جزء فیلم است و برابر است با هر بخش از فیلم که در آن، دوربین بدون خاموش شدن، یک برداشت مستمر داشته است. نما را نمی‌توان دقیقاً برابر با برداشت دانست؛ زیرا هر برداشت ممکن است دستخوش تدوین شود و دقیقاً آن چیزی نباشد که بر پرده ظاهر می‌شود. به‌طور کلی نماها را بر اساس فاصله‌ی دوربین با سوژه و تعداد شخصیت‌ها در یک کادر تقسیم بندی می‌نمایند. اگرچه نماها در هنگام فیلمبرداری بیشتر مورد استفاده قرار می‌گیرند، اما شما می‌توانید با آگاهی از انواع نماها و تأثیر گذاری آنها بر تماشاگر، تدوین اصولی و هدفمندی را انجام دهید؛ بدین لحاظ در این قسمت شما را با انواع نماها و تأثیر گذاری آنها بر بیننده آشنا می‌کنیم.

● نمای خیلی دور (Extreme Long Shot)

نمایی که از فاصله خیلی دور از سوژه فیلمبرداری می‌شود و تصویری کلی از مکان رویداد ماجرا به دست دهد. چنین نمایی معمولاً به عنوان نمای کلی به کار می‌رود.

● نمای دور، نمای عمومی (Long Shot)

نمایی که از فاصله‌ای دور، سوژه را نشان می‌دهد. در این حالت علاوه بر سوژه، شخصیت‌ها و بخشی از محیطی که سوژه در آن قرار دارد، نیز در این نما دیده می‌شود. این نما نگاهی کلی به موضوع دارد و موقعیت سوژه را در آن محیط و فضا نشان می‌دهد؛ از این نما بیشتر در شروع سکانس‌ها بویژه سکانس آغازین استفاده می‌شود و به عنوان آخرین نمای فیلم هم بسیار مورد استفاده قرار می‌گیرد.

● نمای دور متوسط، نمای نیمه دور (Medium Long Shot)

نمایی در حد فاصل میان نمای دور و نمای متوسط. این نما، گستردگی نمای دور را ندارد؛ اما موضوع را کامل نشان می‌دهد.

● نمای متوسط (Medium Shot)

نمایی بین نمای دور و نمای نزدیک که شخص یا چند شخص را از مچ یا زانو به بالا یا قامت آنها را به‌طور کامل در حالت نشسته نشان می‌دهد از این نما بیشتر برای نمایش روابط میان دو یا چند شخصیت و در عین حال، ارائه اطلاعات کافی برای درگیر کردن تماشاگر استفاده می‌شود.

● نمای نزدیک متوسط، نمای نیمه نزدیک (Medium Close Shot)

نمایی در حد فاصل میان نمای متوسط و نمای نزدیک که از سینه تا بالای سر شخصیت را نشان می‌دهد.

● نمای درشت، نمای نزدیک (Close - Up)

نمایی که در آن چنین به نظر می‌رسد که دوربین به فاصله بسیار نزدیکی از سوژه رسیده است. در این نما، صورت شخصیت یا نمای درشتی از چیزی، صفحه نمایش را پر می‌کند. نمای کلوزآپ برای رساندن احساسات، واکنش‌ها و حالات روحی شخصیت به تماشاگر بسیار مؤثر است و بین تماشاگر و شخصیت

درگیری احساسی زیادی خلق می‌کند و بیننده را وا می‌دارد تا فقط روی شخصیت و نه چیز دیگری تمرکز کند. نماهای نزدیک از اشیاء یا بخش‌هایی از اشیاء، برای جلب توجه تماشاگر به اطلاعات و جزئیات مهم، خلق هیجان در اثر کاربرد آن شیء خاص، و ارائه ارزش نمادین به آن، انجام می‌شود.

● نمای خیلی نزدیک، نمای خیلی درشت (Extreme Close-Up)

نمایی که از فاصله خیلی نزدیک به سوژه، فیلمبرداری می‌شود که در این صورت فقط جزئی از آن دیده می‌شود یا بخشی از آن بسیار بزرگ به نظر می‌آید؛ با استفاده از چنین نمایی اگر از بازیگری فیلمبرداری شود، فقط بخشی از چهره (برای نمونه چشم یا دهان) او را نشان می‌دهد. نماهای بالا نماهای اصلی هستند. در این زمینه نماهای دیگری نیز وجود دارد که از جمله آنها می‌توان از نماهای Tight Shot، Knee Shot، Full Shot و Detail Shot نام برد.

۱۴-۱۲ آشنایی با مراحل تدوین فیلم

اگرچه در این کتاب، ما به بحث تدوین دیجیتال با استفاده از کامپیوتر می‌پردازیم، ولی از آنجایی که عملیات تدوین فیلم آنالوگ عملاً امروزه در تدوین کامپیوتری نیز انجام می‌گیرد، لذا شما را ابتدا با مراحل تدوین فیلم به صورت دستی آشنا کرده و سپس به نحوه تدوین دیجیتال در نرم افزار premiere خواهیم پرداخت. در تدوین فیلم قبل از هر کار، یک کپی از فیلم اصلی به نام راش در اختیار تدوینگر فیلم قرار می‌گیرد که شامل نماهای مفید و غیر مفید فیلم است و از ترتیب منطقی خاصی نیز تبعیت نمی‌کند؛ در این حالت، تدوینگر فیلم در سه مرحله به انجام عملیات تدوین می‌پردازد:

۱. **Assembly:** در این مرحله، تدوینگر، نماهای مختلف فیلم را بدون حذف هیچ یک از برداشت‌های اضافی به شکلی که قرار است در فیلم نهایی نمایش داده شود، پشت سرهم مرتب می‌نماید که به این مرحله اسمبلی یا سرهم کردن نیز گفته می‌شود؛ سپس برداشت‌های اضافی فیلم از خط تدوین حذف می‌شود تا تنها نماهای منتخب فیلم با ترتیب درست پشت سرهم قرار گرفته باشند.
۲. **Rough Cut:** در هنگام تصویربرداری یک فیلم در ابتدا و انتهای یک نما بیش از آنچه در فیلم پایانی نیاز است، تصویربرداری می‌شود تا تدوینگر به دلخواه خود بخشی از نما را جدا نماید؛ لذا در این مرحله اضافه‌های ابتدا و انتهای فیلم از آن حذف و تصاویر اصلی به دنبال هم مونتاز می‌شوند که به این مرحله، تدوین اولیه یا Rough Cut گفته می‌شود؛ در این مرحله نیز هنوز فیلم شکل منطقی خود را دقیقاً به دست نیاورده است.
۳. **Fine Cut:** در این مرحله که به آن تدوین نهایی گفته می‌شود، تدوینگر، نماهایی را که عملیات Rough Cut روی آنها انجام گرفته است، مورد بازبینی قرار داده و لحظه عبور از یک صحنه به صحنه دیگر را تعیین می‌کند. در نتیجه بخش‌های دیگری نیز از نماها در این قسمت حذف می‌شود؛ پس از این مرحله تصاویر، پیوسته به نظر می‌رسند و نماهای نامنظم و نامنسجم تصویر برداری شده در این مرحله به لحاظ موضوعی و جریان زمانی و مکانی دارای تداوم و انسجام می‌شوند.

Learn In english

Understanding video compression, file size, and data rate

Recording video and audio to a digital format involves balancing quality with file size and data rate. Most formats use compression to reduce file size and data rate by selectively reducing quality. Without compression, a single frame of standard-definition video takes up nearly 1 MB (megabyte) of storage.

خلاصه مطالب:

- به تعداد تصاویری که در هر ثانیه به نمایش در می‌آید نرخ فریم می‌گوییم. نرخ فریم برای فیلم‌های سینمایی ۲۴ فریم در ثانیه و برای فیلم‌های ویدیویی حدود ۳۰ فریم در ثانیه است.
- در تلویزیون‌های معمولی یا غیر دیجیتال تصاویر ویدیویی را به صورت پیوسته یا اسکن شانه‌ای با نمایش یک در میان خطوط تصویر نشان می‌دهند در حالیکه در تلویزیون‌های دیجیتال، هر کادر به طور کامل و در یک زمان نمایش داده می‌شود. به این سیستم اسکن صفحه، اصطلاحاً اسکن متوالی (Progressive) نیز گفته می‌شود.
- به نسبت پهنا به ارتفاع یک فریم یا تصویر اصطلاحاً Aspect ratio (ASR) گفته می‌شود. در ASR مربوط به تصاویر دو استاندارد ۳:۴ و ۹:۱۶ وجود دارد
- به طور کلی امروزه در دنیا سه نوع استاندارد رنگ در پخش تلویزیونی وجود دارد که شامل Secam, Pal, NTSC می‌باشد و هر یک از آنها دارای نرخ فریم و قدرت وضوح خاصی برای نمایش می‌باشند.
- تفاوت‌های اساسی بین HDTV و تلویزیون استاندارد :
 - افزایش تفکیک پذیری (resolution) تصویر
 - استفاده از نسبت تصویر عریض ۱۶:۹ به عنوان استاندارد
 - توانایی پشتیبانی از صدای چند کاناله مانند دالبی دیجیتال
- سیستم پخش HDTV دارای دو فرمت می‌باشد : p ۷۲ و i ۸ این اعداد تعداد خطوط تفکیک پذیری عمودی را نشان می‌دهند و حروف نیز نشان دهنده نوع سیستم اسکن تصویر هستند .
- تنها وظیفه کارت‌های ویدیو ذخیره ویدیوی آنالوگ به صورت دیجیتال نمی‌باشد بلکه این کارت‌ها می‌توانند علاوه بر دریافت ویدیوی آنالوگ در هنگام ذخیره، عمل فشرده سازی نیز بر روی آن انجام دهند که در این میان روش فشرده سازی در کارت‌های ویدیوی مختلف متفاوت است
- انواع کابل‌های صوتی تصویری را می‌توان شامل : کابل‌های S ، Composite ، Component ، Dv و Hdmi دانست
- کابل HDMI را می‌توان نسل جدید کابل‌های صدا و تصویر نامید که با استفاده از آن می‌توان بسادگی تصاویر HD و چندین کانال صدا را بر روی یک کابل انتقال داد.
- تدوین (Editing) آخرین مرحله تولید فیلم است که در آن فیلم، شکل نهایی خود را پیدا می‌کند. این مرحله

- شامل: گزینش نماها و اندازه آنها، ردیف کردن نماها، صحنه‌ها و سکانس‌ها، مخلوط کردن تمام صداها و تعیین میزان بلندی آنها و در نهایت در هم آمیختن و همگام کردن صدای نهایی با تصویر است.
- پلان و سکانس: اصولاً به یک برداشت از یک صحنه پلان گفته می‌شود. از به هم چسبیدن چند پلان سکانس به وجود می‌آید.
 - مراحل تدوین فیلم را می‌توان شامل سه مرحله Assembly (چیدن تمامی برداشتها بر طبق فیلم‌نامه)، Rough Cut (چیدن برداشتهای اصلی و حذف اضافه‌های ابتدا و انتهای فیلم) و Fine Cut (لحظه عبور از یک صحنه به صحنه دیگر) می‌باشد.

واژه نامه‌ی تخصصی

Aspect ratio	نسبت تصویر
Component	جزء
Composite	ترکیبی
Cut a way	میان صحنه
Delivers	انتقال
Dissolve	حل شدن
Distribution	توزیع
Editing	ویرایش
Editor	تدوینگر
Fade Out	محو تدریجی
Fade-in	ظهور تدریجی
Footage	طول بر حسب فوت
Frame Rate	نرخ کادر
HDTV	تلویزیون با کیفیت بالا
Interlaced	پیمایش شانه ای
Involves	درگیر کردن
Pan	حرکت افقی یا عمودی دوربین
Progerssive	اسکن متوالی
Quality	کیفیت
Realtime	بلادرنگ

واژه نامه‌ی تخصصی

Reduce	کاهش
Resolution	دقت تصویر
Scan	پیمایش
Shot	نما
Sound Carrier	موج حامل صوت
Wide Screen	صفحه‌ی عریض
Wipe	جاروب کردن
Zoom in	بزرگ‌نمایی
Zoom out	کوچک‌نمایی

خودآزمایی:

۱. هریک از اصطلاحات زیر را توضیح دهید
Frame rate-Resolution-Rendering
۲. سیستم‌های پخش تلویزیونی pal , ntsc, secam را با یکدیگر مقایسه کرده و بنویسید کدام یک از این سیستم‌ها امروزه بیشترین پراکندگی را در سطح دنیا دارد؟
۳. مفهوم نسبت فریم تصویر را توضیح داده و انواع آن را نام ببرید.
۴. انواع کارت ویدیویی در کامپیوتر را با یکدیگر مقایسه کرده و کاربرد آنها را توضیح دهید.
۵. انواع کابل‌های تصویر آنالوگ و دیجیتال را نام ببرید.

کارگاه تدوین:

تمرین ۱

در محیط کارگاه با انواع کابل‌ها و کانکتورهای تصویر آشنا شده و نحوه‌ی اتصال یک سیستم چند رسانه‌ای صوتی و تصویری به کامپیوتر را مورد بررسی قرار دهید.

پرسش‌های چهار گزینه‌ای:

۱. به تعداد تصاویری که در هر ثانیه به نمایش در می‌آید، به اصطلاح..... می‌گویند.
الف) Sample rate
ب) Frame rate
ج) Upper field
د) Lower field
۲. در کدام یک از سیستم‌های پخش رنگ ۵۲۵ خط و ۲۹/۹۷ فریم در ثانیه به نمایش در می‌آید؟
الف) Ntsc
ب) Pal
ج) Secam
د) Hdtv
۳. به نسبت پهنا به ارتفاع تصویر اصطلاحاً..... می‌گویند.
الف) Frame rate
ب) Pixel aspect ratio
ج) Aspect ratio
د) Sample rate
۴. در تلویزیون‌های معمولی و غیر دیجیتال از چه نسبت تصویری استفاده می‌کنند؟
الف) ۱۶:۹
ب) ۴:۳
ج) ۵:۴
د) ۱۰:۹
۵. در این روش یک تصویر جانشین تصویر دیگر می‌شود به طوری که تصویر دوم به صورت اسلایدی تصویر قبلی را پوشانده و به اصطلاح آن را جاروب می‌کند.
الف) dissolve
ب) Fade-in
ج) Fade Out
د) wipe

۶. کوچک‌ترین جزء فیلم است و برابر است با، هر بخش از فیلم که در آن، دوربین بدون خاموش شدن، یک برداشت مستمر داشته است.
- الف) سکانس
ب) پلان
ج) نما
د) شات
۷. در این مرحله، تدوینگر، نماهای مختلف فیلم را بدون حذف هیچ یک از برداشت‌های اضافی به شکلی که قرار است در فیلم نهایی نمایش داده شود، پشت سرهم مرتب می‌نماید.
- الف) Assembly
ب) Rough Cut
ج) Fine Cut
د) cut
۸. نمایی که از فاصله خیلی نزدیک به سوژه، فیلمبرداری می‌شود که در این صورت فقط جزئی از آن دیده می‌شود یا بخشی از آن بسیار بزرگ به نظر می‌آید.
- الف) نمای خیلی نزدیک
ب) نمای نزدیک
ج) نمای نیمه نزدیک
د) نمای متوسط
9. In According in the text, Without compression, a single frame of standard-definition video takes up nearly MB (megabyte) of storage.
- a) 10
b) 30
c) 1
d) 50

تحقیق و پژوهش

۱. در مورد انواع فرمت‌های mpeg و ویژگی‌های آنها تحقیق کرده و اطلاعاتی را جمع‌آوری نمایید.
۲. در مورد انواع روشهای فشرده‌سازی ویدیوی دیجیتال اطلاعاتی را جمع‌آوری نمایید و سپس آن را برای سایر دوستان در کلاس توضیح دهید.
۳. در مورد کابل‌های DV و نحوه‌ی انتقال اطلاعات توسط آنها و همچنین ساختار نوارهای DV و نحوه‌ی ذخیره‌ی اطلاعات روی آنها، تحقیق کنید.
۴. در مورد کابل‌های HDMI مدل 1.2، 1.2a، و 1.3 تحقیق کرده و قابلیت‌های آنها را با یکدیگر مقایسه کنید.